

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

חגורה שחורה, וכובע שחור

הרב פישל ג'ייקובס

בשבתו. הוא קרא לי פישל, שם שאיש לא קרא לו בו קודם לכן. הוא נהג לומר, "פישל, הרבנית הכינה אוכל מצויין לשבת. היא הכינה עבורך כנפיים צליות..." - איך יכולתי לסרב? אחרי זמן מה, הוא הזמין אותי גם לבית הכנסת בבוקר יום השבת, והתחלתי להגיע גם לשם.

אחרי שסיימתי את לימודי באוניברסיטה, עברתי בעקבות עידודו והכוונתו של הרב הכט לשיבת 'הדר התורה' בקראון הייטס. כמוכן, בזכות הקרבה לבית מדרשו של הרבי, יצא לי לראות אותו מדי יום כשהיה יוצא לתפילת מנחה. נהגתי לעמוד קרוב אליו, ואני נזכר כיצד הרבי היה מביט בי, היישר אל תוך עיניי, וחשתי שהרבי בוודאי סוקר אותי מבפנים.

אולם, מרכז חב"ד העולמי השוקק לא היה המקום האידיאלי עבורי להתמסר ללימוד תורני. בהסכמתו של הרבי, עברתי לישראל, ללמוד בישיבה לבעלי תשובה בכפר חב"ד. לא היה לי קל שם. לא ידעתי עברית וגם לא ארמית, שפת התלמוד, ולמעשה, כמעט לא ידעתי דבר.

התחלתי חיים חדשים, רחוק מהבית, והייתי בודד. בשנה וחצי הראשונים סבלתי קשות, רגשית ופיזית. זאת בעקבות הנסיגה באימונים הגופניים. אחרי שמתרגלים למאמץ פיזי כל כך אינטנסיבי, זה הופך למעין התמכרות. הייתי חייב להתאמן בין שלוש לארבע שעות מדי יום, אבל לא יכולתי בגלל סדר היום הצפוף בישיבה. הפכתי להיות חסר מנוחה ועצבני, ולא הצלחתי לקלוט שום דבר ממה שלמדתי.

המשפיע שלי בישיבה, הרב משה נפרסטק הבחין במצוקה שלי, והציע שאתחיל ללמוד בעל פה את ספר התניא, חיבורו של רבי שניאור זלמן מליאדי, המכונה האדמו"ר הזקן. "חוקק את האותיות הקדושות בזכרוןך ובנפשך", אמר. עוד באותו ערב התחלתי להקדיש ארבע שעות ביום, מחוץ לשעות סדרי הלימוד של הישיבה, לטובת המשימה הזו. זה התברר כפתרון מושלם, משום שהוא אפשר לי לתעל את המשמעת שסיגלתי בשנות משטר הקרטה הקפדני, ללימוד ושינון התניא מילה במילה.

אולם, חלפו שלוש שנים ועדיין לא הרגשתי התקדמות משמעותית בתכנית הלימודים הכללית, ובינתיים כבר הגעתי לגיל עשרים וחמש. לקראת חג הפסח של שנת תשמ"א (1981) נסעתי לארצות הברית, ואחרי פסח נכנסתי ליחידות עם הרבי.

אני זוכר בבירור כיצד בנוכחותו חשתי כאילו כל העולם כולו עצר מלכת; כאילו שלא היה שום דבר אחר מסביב. הייתי מנותק מכל הבעיות שהעיקו עלי.

השם שניתן לי בלידה היה פיליפ ג'ייקובס, אף שבשכונה היהודית ברובה שבה גדלתי בברוקלין, הייתי מוכר בכינוי 'פיליפ' ג'ייקובס. בשנת תשכ"ז (1967), כשהייתי בגיל אחת עשרה, עברה המשפחה למדינת וורמונט, לכפר קטן בשם סאות' רויאלטון, שאוכלוסייתו מנתה תשע מאות נפש בלבד, ואנו היינו המשפחה היהודית היחידה בכפר. זרמים של אנטישמיות החלו לפעפע במקום, ואת טעמים המריר חשתי כשהתחלתי את לימודי בבית הספר המקומי.

הנהלת בית הספר לא הצליחה למנוע את המכות שאליהן הייתי חשוף דרך קבע בשטח בית הספר ומחוצה לו, ובדרך הכואבת הגעתי להכרה הברורה שעלי ללמוד להגן על עצמי. הוריי רשמו אותי ללימודי קרטה אצל מאסטר קוריאני, ומהיום הראשון התחלתי באימונים מפרכים - חמש שעות ביום, כל יום ויום. את החגורה השחורה שלי קיבלתי בגיל שמונה עשרה, וזכיתי בתחרויות רבות, ובכללם בתואר אלוף החוף המזרחי במשקל כבד בתחרות YMCA לשנת 1976. את שנות לימודי בתיכון ובקולג' ביליתי באימוני ובתחרויות קרטה, מתוך כוונה להתמודד בסופו של דבר באולימפיאדה.

במהלך תקופת לימודי באוניברסיטת ורמונט, פגשתי את הרבי שמואל הכט, ששימש שליח חב"ד באוניברסיטה, והוא מיד הזמין אותי לביתו לסעודת שבת, הזמנה שחזרה על עצמה מדי שבת

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

רבנות. הוא ראה בי את מה שאיש מלבדו לא ראה - אפילו לא אני. בזכות ברכותיו זכיתי לאישה, למשפחה ולחיים מושלמים. אני מרגיש שאני חייב לו הכל.

הרב פישל גייקובס הוא נואם, סופר ומשיב הלכתי ראשי בכמה אתרי אינטרנט העוסקים בדיני טהרת המשפחה. הוא שירת בעבר כקצין בצה"ל, וכהן כרב בשירות בתי הסוהר. הוא רואיין בחודש אייר תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ז (1957) — בשיחה לתלמידים הצעירים שנסעו לבתיהם לחודש ניסן, עוררם הרבי שגם בהיותם בבתיהם עליהם להאיר ולהפיץ את אור התורה והמצוות שספגו בישיבה בסביבתם, וכמו כן עליהם לדקדק בקיום כל המצוות, ובפרט במצוות הנוגעות לחג הקרב ובא, וכן במצוות כיבוד הורים וכיבוד מורים. הרבי הוסיף וציין שההוכחה לכיבוד מורים שלהם תהיה "שגם כאשר הנכם נוסעים לבתיכם, תחשבו עלינו ובפרט עלי, כשם שאנחנו ובפרט אני חושבים אודותיכם בכל רגע". עוד אמר להם הרבי, שכל אחד ישתדל להשפיע על עוד תלמיד שיבוא ללמוד בישיבה.¹ ה' ניסן

< תשי"ט (1959) — בהמשך לביקורו אצל הרבי, כתב האומן הדתי הנודע מאיר בן אורי מכתב לרבי, ובו כמה הערות על הציור המפורסם המעטר את דף השער של הירחון 'שיחות לנוער'. במכתב מענה מפורט ומנומק, מתייחס הרבי לכל אחת מהערותיו ומבאר בארוכה את הרעיון ואת הסמליות מאחורי המרכיבים השונים שבאיור ואופן סידורם.² ד' בניסן

< תשד"ח (1984) — לקראת מעמד ה"מלווה מלכה" השנתי לטובת ארגון 'הצלה' בקראון הייטס, דיבר הרבי בהתוועדות השבת על כך שלאמבולנס של הצלה - מעבר לתפקידו בשינוע החולים במהירות האפשרית לקבלת טיפול רפואי - יש מעלה נוספת גם במניעת החולי מלכתחילה, כלומר, כשאדם מתאווה לאכול דבר שעלול להזיק לבריאותו, הוא רואה את רכב הצלה ונוצר שצריך לשמוע בקול הרופא.³ כ"ט באדר

1 שיחות קודש תשי"ז, עמ' רפו
2 אגרות קודש, כרך יח, עמ' שנ
3 תורת מנחם תשד"ח חלק ב, עמ' 1143

הגעתי עם אמי, שכמו אם יהודייה טובה לא בזבזה זמן וניגשה הישר לנושא מציאת שידוך עבורי. הרבי שאל מה אני עושה בהקשר זה, ועניתי שהרבנים שלי בישיבה בכפר חב"ד המליצו שאחרי פסח אתחיל להתעניין בשידוכים. תגובתו של הרבי הייתה, "עבר כבר שבוע שלם מאז פסח, ועדיין לא עשית דבר בנידון?!" אמרתי לרבי שלא הייתי בטוח אם עלי להישאר בקראון הייטס או לשוב לכפר חב"ד, שם עדיין אחזתי ברמה הבסיסית של לימודי הגמרא. "האם יש לך תכניות ללמוד 'סמיכה'?" שאל הרבי כשכוונתו למבחני הסמכה לרבנות. הסברתי שהרבנים בכפר חב"ד סברו שהזמן המתאים עבורי להתחיל בכך יהיה אחרי שאתחיל. הרבי חלק על גישה זו. דעתו הייתה כי עלי להתחיל בכך מיידית. אני עדיין התמודדתי עם לימודים תורניים ברמה של מתחילים, והתקשיתי לקלוט את היסודות, והנה הרבי האמין שבכוחי להפוך לרב!

בנוגע לנושא מציאת השידוך, הרבי המליץ שאשוב ארצה, ושם החברים שלי הנשואים יסייעו לי "למצוא שידוך מתאים... בקלות ובדרך הטבע" - כך התנסח הרבי.

אחרי שחזרתי לכפר חב"ד, סיפרתי לרב נפרסטק על היחידות עם הרבי, ומיד התחלתי בלימודי רבנות.

חלפו כשלושה שבועות, ואחד מחבריי הנשואים פנה אלי לפתע ואמר שמצא עבורי שידוך. כששמעתי שהבחורה המדוברת מלמדת לימודי קודש בסמינר בירושלים, מיד אמרתי, "הרבי הרי אמר שאמצא שידוך בקלות ובדרך הטבע באמצעות חבריי הנשואים, והנה כעת זה קורה. בטוח שהיא המיועדת". והיא אכן הייתה. אנחנו נשואים כעת כבר שלושים ושבע שנים, ויש לנו כיום שבעה ילדים וארבעה עשר נכדים.

באשר ללימודי ההסמכה לרבנות, אלו התגלו כקשים ביותר. לקח לי שנתיים לקבל הסמכה לרבנות, אך בנוסף לתעודת הסמיכה שקיבלתי מטעם הישיבה, רציתי גם לעבור את המבחנים הרשמיים מטעם הרבנות הראשית לישראל. כתבתי לרבי וביקשתי את ברכתו לכך, והרבי מיד נתן את ברכתו. אולם, כאשר ניגשתי כעבור חצי שנה למבחן, נכשלתי. ניסיתי פעם שנייה, ושוב נכשלתי. התאמצתי ושיננתי שוב את כל חומר הלימוד, והפעם ביקשתי בחינה בעל פה. מי שבחן אותי היה הרב דוב ליאור, רבה של קרית ארבע-חברון. בסך הכל, הוא בחן אותי ארבע פעמים, כל פעם במשך שלוש שעות, ובכל מבחן העניק לי את הציון הגבוה ביותר.

בעידודו של הרבי, המשכתי ללמוד בכלל אברכים במשך כשתים עשרה שנה. במהלך אותה תקופה, עמדתי בכל הדרישות הקפדניות הדרושות להשלמת מסלולי הסמכה כמורה לתלמוד בבתי ספר תיכוניים וכטוען רבני. אחר כך התחלתי להוציא לאור ספרי הלכה עם דגש על הדרכה מעשית בנושאים כמו דיני שבת וטהרת המשפחה. כיום, ספרים אלו תורגמו לכמה שפות ונמכרים ברחבי העולם.

את כל ההישגים שלי אני זוקף ליכולת הראייה למרחוק של הרבי. עוד בשלב שבו אני נאבקתי עם לימודי תורה ברמת בסיס, ואיש לא האמין שאצליח להגיע להישגים לימודיים, הוא ראה את הפוטנציאל הטמון בי. כבר אז, הוא דחק בי להתחיל בלימודי

מורחם ומחפץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 03-373-1777

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי. לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד